

Dansdag
2den April.

Dagen

Nr. 79.
1834.

Redigeret af F. Thaarup, Etatsraad.

Udgivet og forlagt af A. C. Rostock. Trykt i det Rostockiske Officin.

Forsendes, i Folge Kongelig allerhaadigst Tilladelse, med Pakkeposterne i Danmark og Hertugdommerne.

Z. t. N. 5834446 — 2.

København, den 2den April.

Om Kunstakademiets høitidelige Forsamling. Fortsat fra Gaarstdagen.

Efterat Hr. Professor Thiele i sin Tale havde begyndt med nogle Bemærkninger over de Forventninger, de ved Academiets aarlige Fest fremkalde Ynglinger, der have helliget sig Kunsten, og som af denne Stiftelse ere opmuntrede til at folge dens Bane, have vækket, og om hvorpide disse Forventninger ere opfyldte — gik han over til at omtale den Kunstner, "paa hvem Danmarks Øie for nærværende Tid med en saa sørdeles — en saa formet Interesse er henvendt, — han, i hvis Arbeider Danmark nyligen har modtaget en Skat, misundelsess verdig selv for de kunstrigeste Nationer!"

"Det er i Aar netop et halvt Aarhundrede siden, at denne Stiftelse, i sin første Skole modtog ham som en fattig Dreng, — skænkede ham Veiledning til Kunsten, — og ledede hans første Hjed frem paa den Bane, som skulle gjennembryde atten Aarhundreders forgjæves Bestræbeler, — den Bane, som skulle slutte sig højt til den antike Kunst!"

"Hans Skoleaar vakte vel hos hans Værere nogen Opmerksomhed og Forventning, men dette delede han med managen anden fremstræbende Yngling, hvem Glemseil allerede længe har dækket. Da hans Navn nævnedes, og han bly og forsdringstøs fremtraadte her, for at modtage den første Præmie, da var dog Navnet Bertel Thorvaldsen en fremmed Lyd, som ikke fande Gjenklang uden i Faderens eller Modersens Hjerte, og Ingen ahnede, at dette Navn engang skulle regnes blandt Danmarks sjonnest Smykker og finde tusindsfold Gjenklang i Verden, saavidt som Kunstens Straaler ere fremtrængte!"

"Af ikke større Forventninger end dem, der i Almindelighed ledsage vore unge Kunstnere, naar de, ved denne Stiftelses Understøttelse begive sig ud i Verden — af ikke større Forventninger ledsagedes han, da han omstider lod sig føre til en fremmed Kyst, som han ikke ønskede, men hvor han skulle lære den Kunst, i hvilken han selv snart blev den største Mester."

"Der vankede han om, eensom, uismodig og med Hjertet fuldt af Længsel efter igjen at stue det Land, som han nogen havde forladt, en Gjenstand for Medynt og Misskendelse!"

"Men den uslørende Glod fandt sin Æring under Aften, og røndtes om sider, — næsten qual af Drøg — til et Lys, der nu i tre Decennier aldrig formørkedes, men Aar for Aar skinnede med en tilslagende, en mere og mere beundret Glans!"

"Da — ligesom tabte vi ham efter! thi saalønge han endnu var den fattige, den ubekendte Yngling, da var der ikke Spørgsmål om, at han jo tilhørte os; men neppe havde han ved Jason unndet det gyldne Skinb, forend Europa tilsgnede sig ham som sin, og prøvede endog paa, at fra virke Danmark den Øre, at have baaret ham under sit Hjerte!"

"En yngre Slægt opvokede i Danmark, og med Studsen hørte denne det af den øldre, at den Mand, hvis Navn omtales med saa hoi en Berømmelse, hvis Arbeider henregnedes blandt den nyere Tids største Kunstværker, at han var en Dansk, at han havde sine kære Venner i vort Land, at han, — langfra i Lykvens Medbor at have glemt sit Fædreland, — var endnu dansk af Hjertet og vedkendte sig dette som en Øre!"

"Men hverken den øldre Slægt, i hvilken han talte saa mange Venner, ei heller den yngre, som havde ham hørt, fordi han gjorde sin Moder saamegen Øre — ingen af begge kendte de Værker, som Nyget nævnedes saa højt og som de fra Italien hjemvendende Landsmænd ikke noksom vidste at præse!"

"Hvor naturligt, at Trangen til nærmere at hjælde hans udodelige Arbeider efterhaanden blev en national Følelse!"

"Det ene Aar forkyndte efter det andet, at nu var etter et Værk af højt Kunstværd fremstaaet under hans Melsel, at det var en Gjenstand for Alles Beundring — men at et frems

"Afstillige hidsendte Copier efter Antikken, hans første Probearbeider i Marmor og en Skøn, lille Gruppe i Gips, som han indsendte for Receptionen, var det Eneste, som var vendt tilbage til Hjemmet, da allerede hans Navn, ved udodelige Arbeider var høvet til den første Kunstmerrang."

"Med hvilken Begjørighed strommede dersor alle — Kjendere og Ikkeljendere til, — for i et hidsendt Arbeide, hans Dobefont, at sege en Straale af den Nimbus, som omis gav ham?"

"Men jo mere man i dette Skønne Værk folte sig grebet — paa en, hertillands endnu aldeles ny, Maade ved et Skulputurværks Skønhed, desto sterkere vaktes Lusten til ogsaa i et af hans større Arbeider at kunne beundre, hvad andetsteds besundredes, og hvoret vi folte ligesom en nærmere Net."

"At der til Christiansborgs Smykke var gjort en Bestilling hos vor Kunstner paa en Cyklus af fire Basrelieffer, noede kun et Haab, som først i de senere Aar blev opfyldt. — Imidlertid glædede man sig ved dette Haab."

"Allerede tidligere havde Nyget forkyndt, at Thorvaldsen i Forhersigelsen af Napoleons Triumph ved Fremstillingen af Alexander den Stores, selv havde triumpheret i Kunsten, og ved sin egen Krands forenet den øldre og den nyere Tids største Sejervindres Laurber! — at dette Arbejde var — ikke alene et af hans ypperste Værker, men selv et af de ypperste i den hele nyere Kunst, — ja! at Kunstneren ønskede ved et Gjentagelse heraf at smykke sit Fædrelands Kongeborg. Dette Kunstnerens Ønske modte en levende Gjenklang hos det danske Folk og vandt Regeringens Bisald, — men ogsaa denne Besilling nærede kun et Haab, som endnu længe ikke funde opfyldest."

"De øvrige danske Kunstnere, som i Italien søgte Udvikling i deres Kunst, vendte jævnlig tilbage, — men Marene hengte og Thorvaldsen blev i Italien. Og funde vel nogen,

som tilfæde hans Kunst, kunne ønske, at han skulde afbryde en Vane, som han dog paa intet andet Sted vilde kunne fore sætte saaledes som den i Rom vær aabuet for ham? — Dog længtes han selv efter Hjemmet! Han saae sine Landsmænd afspændende at gæste Kunsts evige Stab, og etter at drage til den danske Øst, og skjønt han vel maatte føle, at han uden sin vanlige Virken intetsteds vilde kunne føle sig rigtig hjemme, saa drog dog denne Længsel ham, efter nogle og tyve Aars Træværelse, tilbage til Fædrelandet. Det var kun et kortvarigt Besøg! Store Foretagender ønskede ham, hans Aands aldrigstigende Folde trævede ham tilbage til det store Verksted og Danmark sagde ham sit Farvel, som var det for sidstegang."

"Under alt dette var det danske Folks retmæssige Krav paa at blive deltageligt i de Kunstdydelser, som vor Kunstners Arbeider skænkedes Udlændet, endnu uopfyldt, og med Længsel saae man den Tid, imøde, da de, — nu saa betydelige Beslissinger, hvilke Thorvaldsen havde modtaget fra Fædrelandet, vilde kunne ventes her til. Det var dervor en højt glædelig Begivenhed, at eu dansk Ørlogsmænd, i Aaret 1826, tredive Åar efter at en anden dansk Ørlogsmænd havde sat ham til Italien, bragte et betydeligt Antal af hans Arbeider tilbage."

"Det var deels ved Regjeringens allerede tidligere nævnte Bestillinger foranlediget, at Danmark nu ikke længere var udehængig i sin største Kunstners Frembringelser; men — at denne Sættelse fra nu af kunde aubne for de kunstskende og i Kunsten fremstræbende Daner en Samling af Thorvaldsens berømmede Arbeider, — at den i disses Midte kunde opfylle Kunstnerens egen Villede, — dervor nedleggr vi i dybeste Erkendtlighed vor Tak til Landets Fader og til den Første, som var diger Academier at indtage Forsader! — Og nu? — Erindres vi os hin Længsel fra de tidligere Åar, da vi endnu næsten intet havde set af de Arbeider, som Europa beundrede, — se vi tilbage til hin Ulovlig, hvort vort Haab dengang svævede, — hvorlet Parcen funde have afslippet denne Livstraad, for end dette Haab var blevet opfyldt, og betragte vi, paa den anden side, de nærmeste år, hvilket vi nu er inde for Danmarks Grandst, — hvor berydningssuert for Kunsten, hvor mærkeligt for denne Sættelse, maa vi da ikke antegne det sidstafsigste Åar, som i en saa ekspelløs Grad har beriget os?"

"Sammenligne vi, hvad Danmark nu besiddet, og hvad vi er haabe endnu at komme til at besidde, fra Thorvaldsens Haand, med hvad andre Nationer eie af ham, saa vilde vi finde, at Kunstnerens Fædreland dog nyder Fortinet. Danmark har baaret ham under sit Hjerte, dervor tilkommer der ogsaa Danmark at nyde Moderens Glæder!"

"Italien har udviklet og modnet ham, men han har afsat betale sin Gjeld, ved atter i Italien at fremskalde den Kunst, som Rom arbeede og siden tabte igennem Mørhundreder! Har dervor Rom endnu hans Verksted og hans talrige Arbeider, da maa vi vel indromme det Land, som vakte ham til det Høje i Kunsten, det fuldstændigste Kjendskab til Massen af hans Frembringelser, men betragte dem dervor ikke som tilhørende Italien."

"England, som aabnede ham Venen til det berømmede Navn, modtog ligesom ogsaa Rusland, Polen og Bayern, jævnlig Arbeider fra vor Kunstner, men disse Lande kunde dog Intet opbise imod de tre Ekster som Danmark besiddet: Aleksandertoget, Christus med Apostlene, og Johannes's Prediken i Ørkenen. — Og foruden disse Værker, der i hele den nyere Skulptur indtage de forste Pladser, foruden disse besiddet Danmark endnu i Marmor fra Thorvaldsens Meissel: Slottets fire Basrelieffer og dets to Corintialder, Døbeengelen og tre Basrelieffer til Grue Kirke; Døbefonten til Brahe Trolleborg, Bysterne af den Kongelige Familie, hans egen colossale Byste af ham selv, Hyrdebrennen og Gratiern, og endnu kan vente i Marmor fire Statuer, som

ere besluite til at smøkke det Gemak i Christiansborg, hvor hans Aleksandertog skal udføre Frisen."

"Bemærke vi fremdeles de Arbeider i Marmor, Kunstneren har hidsendt til at opfylles i hans henværende Atelier, tildeels for her at fuldendes ved hans egen Haand, naar, som vi haabe snart — Danmark etter skal see ham, og betragte vi endvidere det store Antal af hans øvrige Arbeider, som i Gibtsatsninger ere hidsendte, — da overraskes vi i Sandhed ved Betydenheden af denne skjonne Besiddelse, — da føle vi i vor — næsten uformodede Tilfredssættelse, at Thorvaldsen er gjenvundet for sit Fædreland, og at han etter tilhører os! Ja! at han af Hjertet tilhører os, at han med Længsel seer en Gjensorenings-Dag imøde, — at hans Sol, naar engang den daler, helst vil synke i Danmarks fortladne Hav — dette have vi grundet Forvished om! — At han allerede forbereder sig til — idemindste for en Tid, — at gæste os og het vil fuldende adskillige af sine Værker, — dette har han offere med Længsel tilhængelivet."

"I den europæiske Skulpturs Historie vil dervor Danmarks Navn mærkeligen antegnes, og det skal ikke kunne drages i Tivoli, at jo vort nordlige Himmelstreg kan fremmale Kunstnere af første Rang, behøve de endog Italiens Sol, for at vinde den fulde Modenhed! — Men, i hvorvel Danmark allerede nu besiddet en saa betydelig Deel af hans Frembringelser, saa spore vi dog endnu, saa ofte vi høre om tale Værker af ham, dem vi endnu ikke kende, en Attraa efter ogsaa engang at kunne glæde Øje og Hjerte ved disse. Vi slutter med god Hånd fra det vi have set, til det, som endnu er en Gjensand for vore Ønsker, og da vor store Kunstner dog aldrig saaledes urtomte sig i noget enkelt af sine Arbeider, at jo dog ethvert nyt vakte en ny Glæde og en ny Beundring, saa er det en naturlig Følelse hos enhver kunstskende Daner, — en Følelse, som netop antyder, hvor nær vi tillegne os ham, at vi i Hjertet attraa en fuldstændig Besiddelse af alle hans Arbeider."

"Dog: denne Haab synes vel driftigt, naar vi tage Hensyn til, at i hvormeget vi end besidde, kende vi dog endnu ikke Massen af hans Arbeiders beundringsværdige Nølde, — naar vi tenke os, at de Skatte, som hans Studier indbefatte, ere saa mangfoldige, at Ussavnet af hvad han sidst hidsendte, næppe der er synnerligt lønnesaldende! Imidlertid kunne vi, efter det Kjendskab, vi have til Kunstneren, ikke dolge for os selv, at dette vort Haab ogsaa synes at være blandt hans høreste Ønsker."

"Lade vi vore tanker følge dette Haab; — med hvilken Kunstsak se vi da ikke Danmark beriget? Hvad andre Nationer delede imellem sig, — hvad Kaar og Tidsomstændigheder spredede ud over Europa, deraf skulde da det samlede Villede synke Gjelns Ø! Mod vort Norden vilde den Kunstmæstende vende sin Reise, for her, — og fun her — at see det ophøiede Villede af hans lange, righoldige Kunstnerbane. Ø! at Danmark engang maatte ske dette magelose Villede af en stor Landes hele Virksomhed! Vi kunde da lade rigere Stater samle i deres prægtige Museer Oldtids og Nutids dyrebare Værker, og til Gjengæld for, hvad vi hos dem have set, aabne dem et hos os, synket med en enest danst Kunstners Frembringelser!"

"Med den Kongelige Corvette modtog Fædrelandet, — som allerede nævnt, — den berømte Frise Aleksanders Triumphindtog i Babylon, der udført i Marmor er bestemt til Smykke for et Gemak i Christiansborgslot. Vel er denne Frise tidligere udført i Marmor for Grev Sommeras Villa ved Comersøen, — dog er det Exemplar, Danmark har modtaget, ikke at betragte som en Copie af hinst, estersom Kunstneren dels heri paany har gjennemført sin Composition og foretaget bæydelige Forandringer, dels udvidet den ved adskillige Tilæmninger, som ere faregne for dette Exemplar. Vel mangler der endnu i denne Frise fem Basrelieffer,

som ikke var fuldbindet, da det øvrige assendtes, men ifølge indkommen Esterretning fra Kunstneren, kunne disse snarligest ventes hidsendte fra Livorno. Thorvaldsen har ved samme Lejlighed forbeholdt sig, ved sin Hjemkomst selv at overtage det fornødne Arbeide ved Sammenassinenget af den hele Frise.

"Til Frue Kirke ankom den colossale Christus-Statue i Marmor, og tvende Basrelieffer: Daabens og Nadverens Indsistelse. Disse tvende sidstevante Arbeider i Marmor ere endnu ufuldbindte, hvorfør de, ifølge Kunstnerens Begjæring, ere henvillede i hans høværende Studio, til at fuldendes af ham selv. Til samme Kirke ankom endvidere den af horten fristlaaende Figurer componerede Fronton: Johannes den Døbers Prædiken i Ørkenen. Foruden det Exemplar, som er bestemt til ovennevnte Plads, og som er i Terra cotta, har han hidsent endel af de til denne Composition hørende Figurer i Gipsafsløninger, hvilke udgjøre et Smyk for dette Aars Udstilling."

"Disse nævnte Arbeider ere hidsendte ifølge de Bestillinger, han allerede for en Mælk af Aar siden har modtaget fra Danmark. Endvidere har han ved samme Lejlighed lader hidsore et Antal Statuer, Basrelieffer og Byster, dels i Gipsafsløninger, hvilke som tilige, saavidt vides, ikke have anden Bestemmelse end at opstilles og tildeels nærmere at udføres i hans høværende Studio."

"Academiet saae sig ved denne, i flere Henseender saa glædelige Sæding i den overraskende Stilling, at skulle modtage et større Antal Arbeider til det for ham allerede tidligere bestemte Værksted; end dette var isand til at modtage."

(Sluttes imorgen).

— Det lgl. octroierede danske afstatist Compagni har saae et Brev dateret Canton den 12te Novbr. f. A. hvorefter Compagniets Skib Frederik den 6te fort af Capitain Seldelin lykkeligen derud var ankommet den 19de October f. A.

Postesletterninger.

Skrivelse fra Paris, af 16de Marts.

Frankrigs nuværende Tilsand kan indbefattes under flere Afdelinger: Clæssernes Land i Almindelighed; Provinsernes Land; politiske Intriguer. Vi ville forsøge, i saa rafte Klide som muligt, at gjennemløbe disse Spørgsmaal. Hvad Clæsserne angaaer, saa først og fremmest Geistligheden. Den er et Legeme ved det catholiske Hierarchies Kraft, men dens hele Orden med Hensyn til samtlige Rettigheder som Kirke er fuldkommen oplost. Den catholiske Kirke i Frankrig besidder ikke engang mere hine nedarvede Rettigheder, som kunne udøves af Clerus i hele det protestantiske Europa, ja i Rusland, skjende under Regeringernes Varetægt; den savner ganske Synodalforsamlinger, Kirkens Unliggender maas ikke omtales i nogen almindelig Sammenkomst. Her er man gaat videre end i de schismatiske Lande. Kirken har ingen anden Constitution mere, end Hierarchiets medfodte. Bonapartes Absolutismus modsatte sig dens Rettigheder. Men det er Catholicismus umuligt i geistlige Ansæggender at erkende et Overtræsyn af den verdslige Vorighed. Under Bourbonerne af den ældre Linie boede man ingen Forandrings. I Associationernes Frihed laa og saa Kirkens Frihed i denne Henseende.

Men naar der fra den franske Clerus Side Intet er skeet med Hensyn til Constitutionen, for at danne en Kirke; naar den endnu intet Strict har forsøgt, for at tilholde sig et uafhængigt Forvaltnings- og Finants-System af egne Midler; saa er paa den anden Side den Frihed meget stor, som er forundt de Geistlige med Hensyn til Deres religiøse Læren; her inderøder langt mindre noget Indstrækende end under Napoleon, selv end under Bourbonerne af den ældre Linie. Landsfriheden i alle Anstalter — (naar den blot ikke er bei-

stemt til at gjøre Libageskridt, naar kun Barthès, d'Argout, Persis's Land ikke maatte gaae af med Seire!) — er fri overlade enhver Tænklemaade, altsaa ogsaa den catholiske. Geistligheden hæmmes ikke i sine Skoleanstalter, endskjøndt i denne Henseende ikke alle Prætensioner hos vort saakaldte Universitet ganske ere uddøde. Guizot, en usindte Gangs meer oplyst Mand end Batismenil, har i denne Henseende saaledt som muligt hævet alle Skranker. Men det, hvorpaa det dog ildstid kommer an, det er Aanden, og denne kan korteligen skildres saaledes:

Den ældre Clerus, især de ældre Bislopper, med saa Undtagelser, hænge ved Legesmiteten. Dog gives der ikke en eneste blant dem, som gik ind i nogenformehst politisk Combination eller Intrigue imod Tingenes nye Stilling. De have hurtigt bemærket, at Julirevolutionen ikke var dem saa ugunstig, som det i Begyndelsen lod til. De komme ikke til Hove, og det er velgjort. Den religiøst illiberale Deel af Borgerklassen, som dominerer i Kammeret, og hvis Hoved er Hr. Chassériaux, samt Advocaten Isambert; dernæst de philosophiske Advocater fra Revolutionstiden, og Hr. Dupin, som efter gjerne vilde opfylle Jansenismus, Gallikanismus og Parliamentarismus imod Clerus; alle disse ere meer eller mindre sjældnighed stemte imod Geistligheden. Den liberalere Deel af Ministeriet er imod denne Tendencts, og udover eller soget at udøve Tolerance. Den illiberale Deel af Ministeriet vilde gjerne have underdanige Præster, som skulde gjøre Cour til Ludvig Philip. Denne Fraktion af Ministeriet seer med skæve Øje til enhver, hvilken som helst Art af Frihed. Pobelen paa mange Steder haaner Geistligheden. Men i det Hele og i Almindelighed tager Trangen til Religion snarere til end af. Kirkerne ere temmelig fulde; de unge Mennesker lægger Mørke til, et ikke ubetydeligt Antal af de Studerende viser endog en saadan Land. Desværre er den gamle Clerus ikke dannet nok, til at spare til alle Hornsidenheder og Fordringer i denne Henseende. God Willie viser sig dog, og det er det Bedste.

Hvad den yngre Deel af Geistligheden angaaer, saa har den meget modifiseret sig. Man hører mindre til Naahed og Haardhed, end forhen. Megen Dannelsel besidder den just ikke, men Tendenten er alvorlig, og Søderne ere i Almindelighed fortræffelige. Folket (en Deel, for at ansægte Geistligheden, de Andre af sand Fronhed) taaler ikke mere en Præst, som fører et nordentlig Liv. En Deel af den yngre Clerus, som er indeagen af Abbé de la Mennais Dyrkighed og Danished, og har stor Lust efter at lære, har ganske føjet sig efter Julirevolutionen, og fordrer fun af den religiøse og kirkeelig Frihed. I Almindelighed er den hele høværende Kirke til Lykke for den fuldkommen resen ud af Regeringsintriguerne og de politiske Bestrebelsers Sphære. Dette gaaer saa vidt, at den meer blinde Deel af Philippisterne stoder sig derover, og længes efter Geistlige, som skulde prædike Philippismus. Men de Geistliges Sag er, hvorken at bestrebe sig for Philippismus eller Carlismus, men at gjøre deres Pligt.

Hvad Adelen angaaer, saa er den meget uenig indbyrdes; der gives erkendi nogle republikanske Adelsfamilier, Lafayette, Tracy, Thiers, d'Argenson osv., eller ogsaa med Modifikationer, som de Sade, Grammont etc. Disse have paa deres Ejendomme og i Omegnen et meer eller mindre betydeligt Clientel; for Regeringen ere de ganske eller næsten ganske fremmede. Nogle andre Familier, i ringe Antal, have sluttet sig til Huset Orleans; til disse høre Broglie, Montesquion, Braxlin, Choiseul, osv. Bourbonernes gamle Hofadel har trukket sig tilbage, uden at indtage nogensomheds politisk Stilling, hvilket især gjælder om Ludvig den Attendes gamle Hofsold og deres Familier, af hvilke dog nogle ere blevne i Paarkammeret, som navnlig Familien Marteau. Carl den Tiendes nærmeste Omgivelser, hvoriblandt Hertugen af Fitzjames inptager en betydelig Plads, ere i den

Torsdag
3die April.

Dagen

Nr. 80.
1834.

Redigeret af Fr. Thaarup, Etatsraad.

Udgivet og forlagt af A. C. Rostock. Trykt i det Rostockiske Officin.

Forsendes, i Folge Kongelig allernaadigst Tildelelse, med Pakkeposterne i Danmark og Hertugdommerne.

Z. t. N. 5834446 — 2.

F. z. g. H. 5834477. — 1.

København, den 3die April.

Om Kunstabemiets høstidelige Førsamling. Slutning see Gaardsdagen.

"Det var derfor, under disse Omstændigheder at ansee som et uberegt Hæld, at denne Stiftelse nyligen, ved Transactionen med den botaniske Have og ved Inddragelsen af et Atelier fra afdode Professor Clement's Bolig, var kommen i Besiddelse af vende store Lokaler, som saa meget mere sandtes til at afhjælpe denne Mangel paa Plads, som de ligge i umuldbar Forbindelse med det Atelier der hører til den for Thorvaldsen bestemte Bolig. Vel havde Akademiet allerede glædet sig ved i dette nyligen erhvervede Lokale at indrette dees Elementarstole, men under disse saa vigtige Omstændigheder troede man sig høiligen foranlediget til, at tage under noieste Overveielse, hvorvidt mneligen Elementarstolen skulle kunne henlægges andetsteds, selv om dette skulle have til Folge, at man måtte indskrænke Antallet af Pladserne i denne Skole, og dette lykkedes i den Grad, at Elementarstolen ved dens Forskyttelse — saa langt fra at tage — endog saa vante adskillige Pladser mere end den tidligere havde havt. Det er nemlig tidligere omtalt, ved forrige Aars høstidelige Førsamling, at man havde fundet det i flere Henseender hensigtsmæssigt, at lade Artistter og Elever af den øverste Bygningsstole tegne om Dagen, isedesfor paa den sædvanlige Tid om Aftenen. Ved denne Omstændighed saae Akademiet sig ved nogle trufne Foranstaltninger i stand til at benytte dette samme Locale i Aftensimerne for den saakaldte architectioniske Forberedelseskole og vandt saaledes i sidstnævnte Skole Plads for den Afdeling af Elementarstolen, som staaer under Hr. Rosenbergs Veisledning. Fremdeles havde Akademiet, ved at indrette et nyt Auditorium i Slottets Stue-Etage, vundet det tidligere Forelæsningsværelse fri, og da dette lejige og ved sin Beliggenhed passende Værelse staaede anden Ornamentskole en betydelig Udvidelse, kunde der paa den anden Side fra bemelte Ornamentskole indtages saa stort et Rum, som behovedes, for deri at modtage den anden Afdeling af Elementarstolen under Hr. Olsens Veisledning. Akademiet saae sig saaledes i stand til, uden noget væsentligt Tab for dees Skoler, at kunne indromme de hidsendte Arbeider fra Thorvaldsen en værdig og tilgengeligt Plads i et Locale, som, naar Thorvaldsen ved sin Hidkomst behøver det for sin Virksomhed, ikke kan andet end vinde hans fuldkomne Tilfredshed. Ved det kongl. Rentekammers Belvilje har det voeret Akademiet saerdeles behaget, at lade tilvelebringre den passende Kynding i disse Studier, hvor vi ønske snart at see vor store Kunster blande sine udodelige Værker."

"Ved at modtage det betydelige Antal af Thorvaldsens Værker var det Akademiet endboldere en Tilbæxi, ved samme Lejlighed at modtage fra Neapel to skjonne Afstobninger efter antike Statuer, nemlig vende Venus-Statuer, og den saa

faldte Aristides, foruden Afstobninger af antikke Vyster, og en skjøn Samling af Basrelieffer fra Rom. Endvidere modtog Akademiet, som en Forering fra Caval. Ambroso i Neapels Gibsstatuuen af en liggende Psyche, udført af en ung neapolitanisk Kunstner ved Navn Galli. Academiets Kunstsamling er ogsaa ved dets Eresmedlem Geheimelegationsraad Brondi slæds Førsorg blevet forøget med en Samling af 31 skjonne Gibsstobninger over antikke Ornamente, som opbevares i det britiske Museum.

— Igaaar Estermiddags affælde fra Renden Helsingers Vagtskib Orlogsbrikken Moen, under Commando af Captain J. P. Hind, Ridder af Dannebroggen.

— Af en i Collegiatidenden (Nr. 12) meddeelt Beretning om begaaet Mordbrand, hvorved 2 Gaarde og 3 Huse med endel Kreature i Hyllesteds Bye, Sørre Amt, Søndag Aften den 21de April f. A. blev et Ros for Luerne, ses, at den egentlige Gjerningsmand, Soren Olsen, 30 Aar gammel som var udbrudt af Slagelse Arrest (hvor han for forud begaaet 2de Gang Tyverie var hæster) og i flere Dage havde vandret omkring i Landet, da han ankom til den anden Tilstalte Hans Hansens Huns i Hyllesteds, af denne blev givet Anvisning paa at forovere Tyverie hos en Mand der skalde ej omrent 200 Rbd., til hvilken Ende Konen Karen Undersdatter endvidere raabede ham at sætte Ild paa den næste Gaard, som stodte op til deres Huns, hvilket de alligevel havde isinde selv at afbrænde, for at saae det udslitter, eftersom det ikke duede, og kunde han saaledes udføre Tyveriet, medens Alle begav sig til Brandsstedet. De forsynede ham til den Ende med et Huggejern, samt en i Svobi dyppet i den ene Ende slakt Fyrrepind samt et 4 til 5 Tommer langt Stylke Svamp, som Hans Hansen antændte paa Skorstenen, forend han leverede Olsen det. Ildspaaættelsen blev iværksat, men Tyveriet ikke, da Soren Olsen forgjøres sogte at opbryde et Chatol ved Hjælp af Huggejernet og tog Flugten da Nogen kom tilbage. Saavæl Hans Hansen som hans Hustrue havde jortlaret, at de ikke ønskede sig, at noget Menneske kunde komme til Skade ved Iliden, da Folkene i Byen mylig vare gaaede til Hvile. Imidlertid var det neppe, at Beboerne i den første Gaard med 2 Born sic Livet reddet, da det brændende Ros alt begyndte at falde ned. De Tilstalte vare ved alle Retter domte til at have deres Hals forsgort og derefter henlægges paa Stelle. Siden blev Karen Undersdatter af samme Tilstalte Cancelliet indslæbt til at fritages for Dødsstraf, imod at hensættes til Arbeide i Københavns Tugthuus for Elvstid. Hvorvidt ogsaa hendes Mand Hans Hansen kunde være at ansæfale til Benaadning var deelte Meninger underkastet; imidlertid fandtes det, at Sagen frembed Omstændigheder, som talede for at betragte hans Forbrydelse for ringere end Soren Olsens, isærdeleshed at han vakte Beboerne i det nærmeste Rabohuus, hvorfor han ved allerhøieste Resolution blev fristaget for den idomte Straf, imod at fagslyges og hensættes til Festningsarbeide for Elvstid under stræng Bevogting. I Hen-